

שואל פרק שלשה ועשרים שבת

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

1 ב וְזָמַן מַעֲדֵי יוֹחָב
עַל יוֹחָב מַלְכוּתוֹ הָיָה
וְיָחֹב וְעַל יוֹחָב לְדֹר
רִבְכֵּינִי יָשָׁעוּ עַל מַלְכוּתוֹ
וְהָקָמָה רִבְכֵּי יִמְיָהּ הוֹסֵפֶת
עָלָיו וְיִזְכָּר לָנוּ
2 וְהָיָה אֲבִי תַחַת אֵל
הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה בִּי
וְנִבְדָּוָנָאֵר מִלֶּךְ בָּבֶל
עָבִד וְגַם אֵת יִתְחַדָּה
נָתַח לָנוּ לְעַבְדּוֹ:
3 יִמְיוֹהוּ כֵּן
4 וְאִשְׁכֵּי מִשְׁתַּבֵּי רָוָן
שְׁנוֹת חֲצָצִיר בְּיוֹם קִדְשִׁי
וְקָרָאתָ לִשְׁבַּת עֲנֵן לְקֹדֶשׁ
וְכִי מִבְּבֹד וּבְבֹדֶת וְדָבָר
לְקָרָתָ מִמְּבֹאֵל קֹדֶשׁ וְדָבָר
נִשְׁיֵהוּ חֵץ הָיָה
5 כִּי בִּי אֶלְחָץ מִתְחַלֵּץ
בְּקֶרֶב מִצָּר לְהִחָלֵץ וְלִתֵּת
לְקָרָתָ לְפָנַי וְהִיא מִצָּר
דָּבָר וְלֹא יִקְרָא בִּי עֲרוֹת
כִּדְבַר רָשָׁב מֵאֲדָרָה:
6 דְּרִים כֵּן טו
7 וְעֲתָנָה עַל פְּלִשְׁתִּים
אִשֵּׁר שֵׁם מְעוֹרִים שְׁקָרָם
וְחֹמֶת סוֹסִים דְּרִמָּה:
8 וְחִלְקָל כֵּן
9 וְיִקְרָא שֵׁם יִתְחַדָּה
שְׁמֵיהּ וְיִזְכָּר עַל שֵׁם
יִסְכּוֹת אֶרֶץ אֲבִימֵן
פְּרִיעִים אֲרָצוֹת וְעֲרוֹת
בְּקָרָתָ אֵל רָאָה:
10 רִבְכֵּינִי כֵּן

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אומר וכו' לפי שהוא רוצה לדעת אותה מלאכה ואינו: (ב) ד"ה ואמר רבי אלעזר וכו' וא"ת מה צריך לשמוי מילתא דרבי אלעזר ה"ל לשמוי:

גליון הש"ס

גב' חבר נבר'. ע"י סוכה דף
לט ע"א תוס' ד"ה הלוקח
וע"י מג"א סימן תק ס"ק ג:

לעזי רע"י

דיקומבימונ"ט
[דישקומברימינ"ט].
פעולת פינוי.

מוסף רש"י

אמירה לנכרי שבות.
מדרכנן (ב"מ ז.) הרהור
מות. להרהר כליו ק' וכן
יגלוטו אזי תריך להוציא על
שדה זו (לעיר ק"ג). הפצי
שמים מותרים. כגון
פוסקים דקה ומשדכין על
המיוקומו לילאם (שם).

י זהב והבא: ורבו
ה וחזר למלכותו היה
ש גדול צראשו של אה
דכתיב (ישעיה נח)
פריץ פשיטא

וְזִכְרוּ נָא אֶסְכּוֹר
וּלְחַנּוּ עֹבֵר מִשּׁוֹם
(וְלֹא) אֵין מַחֲשִׁינִין
עֲלֵמּוֹ בִּשְׁבַת עַד
שֶׁסּ שִׁיחָא קְרוֹב
וּלְפִרְדֵּם לְהִיבָא
שְׂאֶסְכּוֹר לַעֲשׂוֹתוֹ
סִיךְ עֲלָיו: אִבְל
קְרוֹב לְנֶאֱחָא לְשִׁמּוֹר
הַמּוֹתֵר בִּשְׁבַת
הֵי בְּתוֹךְ תַּחֲמוֹמוֹ:

הואיל ועיקר
לכך: כלל אמר
ה כלל דבר זה
ורדים כיוצא בו.
למאמר מאי: כל
שמי ראשי
כמי שבשם לשמות
ומי להשחך עליו:
ופשיטא דכיון
לא יאמר לחצירו
כמותו ולא מצי
נכרי שבות. וכבר
נכרי שבא לכנות
בזה: הא קמ"ל.
הוא דלא לימא
רי ליה למימר:
הא אס תעמוד
אלי לבשתחשך
ל מנת לשוכרו
וכיון דלא מפרש
ש תעמא למימר
מומר: מומר
ה: והיה מחניך
ציה דבר אלא
בדקדושה וטעמא
ברין תמיד דבדרי
אלמא לא חסיר
דור: הדין דרדב
זה והיה מחניך
מורה ופשי' אין
בן ערות דבר
רי דאסור בשעת
ההוא כגון
ז"ס ערום. כיש
יול: אימא שפיר
מא הוא: וערום
הוא צבן נח:
אמר רב חסדא
יר הוא: פקוח
זו סכנה. פקוח
פקוח דריבס. כגון
ים וקרקפאוס
פלטיין הן שסם
למאד אומנא.
כלל שאני ממלכו
ומזה ילפינן
הה ניקטת (ד' ל):
ינו שלו ואין כריך
נות בית כך וכן
כמו מה לך מה
הדי אין צורך בהן
היה דרשינן:

לֹא הוּא וְמָה לִּי חֲבִיר
לִּי שְׂכֹר לִי פֹעֲלִים
לִּי לֹא מִצִּי לְמִימָר
לִּי אִמֵּר שְׂמוּאֵל מִוֶּ

מורה מאד מאד
הוספת לי אמר
בא מלמד שרכב
אישו לקיים מה
תתי לו לעבדו:
לים בשבת ולא
פועלים ^ב אין
פועלים ולהביא
לשמור ומביא
שאל כל שאני
להחשיך עליו:
ש חבירו אמר
לה רב אשי
אמר רב אשי
הא קמ"ל לא
פועלים אבל
שתעמוד עמי
ושע בן קרחה
לחבירו הנראה
ושע בן קרחה
נראה שתעמוד
חנה אמר רבי
בן קרחה ואמר
וחנן מ"ט דרבי
ממצוא חפץ
הור מותר רמי
לרבא מי אמר
מותר ^ב אלמא
האמר רבה בר
ל מקום מותר
ומבית הכסא
מחניך קדוש
יראה כך ערות
ה יהודה דאמר
ר לקרות קרית
ם אפי' ישראל
מיבעיא ישראל
תיב ביה אשר
שפיר דמי קמ"ל
וערות אביהם
ר רב חסדא ורב
בנות של מצוה
אלעזר פוסקים
יעקב בר אידי
נפש ופיקוח
בסיות לפקח על
מואל בר נחמני
ות ולקרקסאות
ר רבים בשבת
התינוקות ליארם
ספר וללמדו
פצץ ודבר דבר
ותרין א"ר יהודה
מלך ^ב ושל מה
ה ^ב חשבונות
חשבון של ^ב מלך
ושל

דחצירו היינו דאמר
י איריא חצירו אפי'
דעד כאן לא קאמר
ירו לכרך פלוני אני
משום דשאם יש
לאו הכי לא:
בן קרחא היא. יש

יִרְעָה קְרוֹי קִרְחָה
תִּנְיָא בְּפִרְקָא בְּתֵרָא
(וְסוֹס) אָמַר בֶּן עֲזַאי
דְּדוּמִין לִפְנֵי כְּקִלְפִּית
רַח הִזָּה וְאוֹמַר זֹה
לֹא בֶן שְׁמֹי יְהוֹשֻׁעַ
אֲשֶׁר בְּצֻעֹתָא אֶלֶר־
עַל לִרְעָה וְאִין גִּרְחָה
אִילוּ בֶּן עֲזַאי לִרְעָה
בְּעִלְמָא אִין לֵנו
גַּם לְשׁוֹן גִּנוּת הוּא

יְהוָה יִרְאֶה (קנ"ג). וְהָיָה כִּי יִרְאֶה יְהוָה
וְהָיָה כִּי יִרְאֶה יְהוָה

כמה הוי הרי שהיה
זיה קרח ועוד אמרי'
תתרא (דף כח.) שאל
שע בן קרחה כמה
"א"ל רבי ברכני
תגיע לחצי ימי ואי
תה דנו של ר"ט והא

עליו לעסוק בתורה

תנינא בבורא ספירא
 "ח מ' שנה פירנא
 יו ק"ב שנים ואמרינא
 בברא (דף עב.) עד
 זל רבי ואפי' שנה וול
 בראשונה שנסא לא
 שנים מר"ע ורבי
 ביצק את רבי היה
 כל הפחות שצפחות
 ה מברכ^ב ואז היה
 בן א"ל לא היה
 שנים ועוד רבנא שלא
 זי רבי רבי מרי סרי
 נמאל כשהיה רבי
 בן ק"מ היה רבי^א
 לכן נראה לר"ת
 אלא איניש אחרינא
 וקראת הוא שם אדם
 רבי קודש ר' יהושע
 ז"ל: **יאמר** ראש
 תתעמוד עמי לערב.
 ורו אכל לנכרי אסור
 גושאן לדעת אותה
 ואה דהא שמינ ליה
 אסור והרהור מותר
 לישן שראל. מ"ר:
 בור. פי' מה המורה
 צור של מזה מכלל
 י: **ואמר** ר"א
 ימים בשבת. וא"ת מה
 ה"ל לאתויי מילתיהו
 [12] (בזוספתא) דתני
 אפי' להשיא יתום
 ודכין על המתוקנות
 ימים שנהא וצית
 לא ליה לאתויי מילתא
 תס לא הוה שמעינן
 גניס דהא לא שרי
 שיא יתום ויתומה:

עין משפט
גר מצוה

רב א מיי פכ"ג מהל' שבת
הלכה יב קמג לאוין קה
טור שו"ע או"ח סימן שו
קע"ף ז:

בג ב ג מיי פכ"ד שם
הלכה ג סמג שם טור
שו"ע או"ח סימן שו סעיף א
וס"י שו סעיף ח:
בד ד מיי פ"ו שם הל"א
סמג שם:

בַּה ה' מִי פִכֹּד שֶׁ
 הִלְדִּי וְסִמְנִי שֶׁ
 שָׁרַע אֶרֶץ סִימֵן שֶׁ
 :

ב' ו' מ"י פ"ג מהלכות ק"ש
הלכה טז סמג עשין יח
טור שו"ע או"ח סימן עה
סעיף ד:

בז ז ח ט י מ"ז
מהלכות שבת הל"ה
סמג לארין סה טוש"ע אר"ח
סימן שו סעיף ו:

ב"ח ב' מ"י פכ"ג מהל'
שבת הלי"ח סמוג שס
טור שו"ע או"ח סימן שז
סעיף ז:

מוסף תוספות

א. מ' שנה עסק
בפרקמטיא. מוס' ז"צ קינ.
ד"ה ומטו. ב. שכן הם סתם
שנות חיי אדם, דכתיב
(תהלים צ') 'מי שנותרו
שבעים. מוס' כצורות נח.
ד"ה חוק. ג. דסברא. מוס'
ז"צ קינ. ד"ה ומטו. ד. בן
פ"ד שהורא. מוס' ז"צ קינ.
ד"ה ומטו.

רבינו חננאל

[illegible]